

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/135/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4203899214
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4203899214.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobkyne: Z. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., K. XX, zast. Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Hlavné nám. 7, proti žalovaným: 1. P. A. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., K. XX, 2. P. E. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., Q. XXXX/X, obaja zastúpení Advokátska kancelára JUDr. Roman Blažek, s. r. o., so sídlom Komárno, Pohraničná 4, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobkyne a žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 11. decembra 2017 č. k. 10C/45/2003-421 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa zastavenia konania voči žalovanej v 2. rade a výroku o trovách konania žalovanej v 2. rade vo vzťahu k žalobkyni **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie žalobkyne voči výroku o zastavení konania voči žalovanému v 1. rade **o d m i e t a .**

V napadnutom vyhovujúcom výroku a zamietajúcom výroku napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e .**

V napadnutom výroku týkajúcom sa trov konania žalovaného v 1. rade a žalobkyne **m e n í t a k t o :**

Žalovanému v 1. rade sa náhrada trov konania v zastavujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.921,06 eura nepriznáva.

Žalovanému v 1. rade vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 56,84%.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 487,56 eura voči žalovanej v 2. rade zastavil. Rozhodol, že žalovaná v 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura voči žalovanému v 1. rade zastavil. Žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 105,22 eura v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 205,07 eura a úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 177,27 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol. Rozhodol, že žalovaný v 1. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 420, § 442 ods. 1, 3, § 444, § 446, § 449 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP a uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne domáhala voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne náhrady škody vo výške 3.408,62 eura. V časti o zaplatenie sumy 2.921,06 eura bolo konanie pre nezaplatenie súdneho

poplatku zastavené. V priebehu konania bola pripustená zmena žalobného návrhu jeho rozšírením voči žalovanému v 1. rade o povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania zo sumy 177,28 eura vo výške 9% ročne od 15. 06. 2012 do zaplatenia. Žalobkyňa v priebehu konania vzala svoju žalobu voči žalovanej v 2. rade v celom rozsahu späť. Toto späťvzatie žaloby žalobkyňa odôvodnila tým, že nie je možné zo strany žalobkyne ustáliť jednoznačnú totožnosť žalovanej v 2. rade menom, priezviskom a bydliskom žalovanej. Vzhľadom na to, že žalovaná v 2. rade sa vyjadrila, že nemá námietky proti zastaveniu konania voči nej, súd tomuto dispozitívnemu úkonu žalobkyne vyhovel a konanie voči žalovanej v 2. rade v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil. O trovách konania vo vzťahu k žalovanej v 2. rade súd rozhodol tak, že žalovanej v 2. rade v zmysle § 256 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže mal za to, že žalobkyňa vzala svoju žalobu voči žalovanej v 2. rade späť bez toho, aby preukázala, že ju k tomu viedlo správanie žalovanej v 2. rade po podaní žaloby. Z uvedeného dôvodu súd vyhodnotil, že zastavenie konania v tejto časti zavinila žalobkyňa a nárok na náhradu trov konania má žalovaná v 2. rade. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

1.2. Po zastavení konania voči žalovanej v 2. rade zostal predmetom konania nárok žalobkyne uplatnený voči žalovanému v 1. rade. Žalobkyňa v priebehu konania vzala späť svoju žalobu aj voči žalovanému v 1. rade, a to v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura, ktorú si uplatňovala titulom bolestného. Dôvodom tohto čiastočného späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že náhrada škody vo výške 177,27 eura bola žalobkyni priznaná právoplatným rozsudkom súdu vydaným v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 1T/19/03. Keďže žalovaný v 1. rade nemal námietky proti tomuto späťvzatiu, súd aj tomuto dispozitívnemu úkonu žalobkyne vyhovel a konanie v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura voči žalovanému v 1. rade podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

1.3. Po čiastočných späťvzatiach žaloby zostal predmetom konania nárok žalobkyne voči žalovanému v 1. rade na náhradu škody vo výške 310,29 eura, ktorá pozostáva z náhrady nákladov spojených s liečením za nakúpené lieky vo výške 99,58 eura, za cestovné na rehabilitáciu a späť vo výške 121,09 eura a z nároku na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 89,62 eura a ďalej aj nárok žalobkyne voči žalovanému v 1. rade na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 177,27 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia.

1.4. Predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Protiprávny úkon je porušením právnej povinnosti, a teda správaním, ktoré sa prieči právu, a preto je protiprávne. Musí ísť o úkon, t.j. prejav vôle. Zahŕňa tak konanie, t.j. správanie aktívneho charakteru, ako aj opomenutie, t.j. správanie pasívneho charakteru. Škoda je majetková ujma, ktorú možno vyjadriť v peniazoch a ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Príčinná súvislosť znamená určitý objektívny vzťah medzi skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť, t.j. medzi porušením právnej povinnosti a výsledkom, t.j. škodou. Zavinenie je určitý psychický, vnútorný vzťah škodcu k vlastnému konaniu, priečiacemu sa objektívnemu právu a ku škode ako k výsledku tohto konania. Škoda na zdraví je špecifickým druhom škody. Platná právna úprava priznáva nasledovné práva na náhradu škody na zdraví: bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada nákladov spojených s liečením, náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, náhrada za stratu zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, náhrada za stratu na dôchodku, náklady na pohreb, jednorazové vyrovnanie a pozostalostná úrazová renta.

1.5. Súd mal z rozsudku Okresného súdu Komárno v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/19/2003, ktorým je súd v zmysle § 193 CSP viazaný, preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade boli právoplatne uznaní vinnými, že dňa 28. 03. 2000 v čase asi o 18.00 hod. v obci H. vo dvore rodinného domu na K. č. XX, žalovaný v 1. rade vykrútil ľavú ruku žalobkyni, v dôsledku čoho utrpela špirálovitú zlomeninu 5. záprstnej kosti ľavej ruky s posunom úlomkov a spadla na zem, kde ju žalovaná v 2. rade ťahala za vlasy a za šaty po dvore, čím žalobkyňa utrpela pohmoždenie čela vľavo, chrbta a pravého kolena, podvrtnutie 3. prsta pravej ruky, kožné oderky a pohmoždenie ľavého predkolenia, ktoré zranenia boli spojené s dobou liečenia a práceneschopnosťou v trvaní najviac 6 týždňov včítane úrazovej rehabilitácie. Predmetným rozsudkom bola žalovaným v 1. a 2. rade uložená povinnosť nahradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne škodu v sume 177,28 eura titulom bolestného. So zvyškom nároku na náhradu škody bola žalobkyňa odkázaná na občianskoprávne konanie. V súvislosti s týmto útokom si žalobkyňa voči žalovanému v 1. rade uplatňuje škodu, ktorá jej bola protiprávnym úkonom žalovaného v 1. rade spôsobená.

1.6. Žalobkyňa si voči žalovanému v 1. rade uplatnila nárok na náhradu nákladov za lieky v celkovej výške 99,58 eura, ktorých vynaloženie preukázala pokladničnými blokmi. Z nich bolo zistené, že žalobkyňa sa domáha náhrady nákladov za lieky zakúpené v období od 31. 03. 2000 až do 24. 01. 2003. Z vyjadrenia MUDr. Papáčka zo dňa 03. 12. 2012 bolo zistené, že žalobkyni v uvedenom období predpisoval lieky proti bolestiam, nespavosti a nervozite, pričom lieky, ktoré podľa predložených pokladničných blokov žalobkyňa zakúpila v období od 12. 01. 2001 až do 24. 01. 2003 (pokladničné bloky sú v spise označované ako prílohy 2 a 3) sa používajú na liečbu vírusových ochorení a tráviaceho traktu. Zo správy MUDr. Papáčka zo dňa 16. 11. 2017 vyplýva, že v dôsledku útoku a ublíženia na zdraví utrpela žalobkyňa aj šok - traumy - s výrazným oslabením jej imunitného systému a následných chorôb, preto všetky užívané lieky sú v priamej súvislosti s útokom a liečením následkov vyplývajúcich z tohto útoku za uvedené obdobie, bez ohľadu na to, či sa jedná o lieky na lekársky predpis alebo o lieky voľno predajné, napríklad proti bolestiam. Súd nárok žalobkyne na náhradu nákladov vynaložených na lieky považoval za dôvodný len v časti 36,78 eura, ako náklady za lieky zakúpené v období práceneschopnosti žalobkyne bezprostredne nasledujúcej po útoku žalovaného v 1. rade na žalobkyňu, teda zakúpené od 29. 03. 2000 do 22. 07. 2000, keď vychádzal z odborného vyjadrenia MUDr. Papáčka o nevyhnutnosti užívania týchto liekov na liečbu zranení spôsobených útokom dňa 28. 03. 2003, ktorý nebol vyvrátený znaleckým posudkom MUDr. Stráňovského, ktorý sa k otázke užívania liekov nevyjadril. Pri zvyšných nákladoch na lieky vo výške 62,80 eura podľa názoru súdu žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že zakúpené lieky boli nevyhnutné na liečbu poranení, ktoré jej útokom dňa 28. 03. 2000 spôsobil žalovaný v 1. rade. Ide totiž o lieky, ktoré boli zakúpené v rokoch 2001, 2002 a 2003, teda po uplynutí značného času od spôsobeného zranenia dňa 28. 03. 2000, v súvislosti s ktorým si žalobkyňa uplatňuje náhradu škody. V prípade týchto nákladov absentuje preukázanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom žalovaného v 1. rade dňa 28. 03. 2000 a vznikom týchto nákladov, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v období od zranenia utrpeneho žalobkyňou dňa 28. 03. 2000 a zakúpením liekov v rokoch 2001-2003, došlo minimálne ešte k jednému ďalšiemu zraneniu žalobkyne dňa 07. 09. 2003, a to poraneniu členku spôsobenému ďalším útokom žalovaného v 1. rade na žalobkyňu. Je potrebné zdôrazniť, že predmetom toho konania je výlučne len náhrada škody spôsobenej ublížením na zdraví dňa 28. 03. 2000. Žalobkyňa dostatočným spôsobom nepreukázala, že medikamenty zakúpené v rokoch 2001-2003 boli nevyhnutné práve na liečbu zranení spôsobených útokom dňa 28. 03. 2000, a nie napr. útokom dňa 07. 09. 2003, resp. že nešlo o lieky, ktoré by žalobkyňa potrebovala nezávisle od útokov žalovaného v 1. rade, a to najmä za predpokladu, že išlo o lieky, ktoré sa podľa vyjadrenia MUDr. Papáčka používajú na liečbu vírusových ochorení a tráviaceho traktu. Konštatovanie MUDr. Papáčka zo dňa 16. 11. 2017, že žalobkyňa v dôsledku útoku a ublíženia na zdraví utrpela aj šok - traumy - s výrazným oslabením jej imunitného systému a následných chorôb, súd nepovažoval za postačujúce na preukázanie príčinnej súvislosti z dôvodu, že v lekárskom potvrdení MUDr. Papáčka zo dňa 07. 08. 2000, teda v období bezprostredne nasledujúcom po ukončení práceneschopnosti žalobkyne, sa žiadne takéto ťažkosti žalobkyne neuvádzajú, nie sú uvedené ani v žiadnej z predložených lekárskejších správ, preto nie je zrejmé, na základe akých skutočností a vychádzajúc z akých podkladov MUDr. Papáček tieto ťažkosti žalobkyne s odstupom 17 rokov diagnostikoval. Na základe uvedených skutočností súd k náhrade nákladov za lieky zakúpené v období od roku 2001 do roku 2003 uzatvoril, že nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi zranením, ktoré žalobkyni spôsobil žalovaný v 1. rade dňa 28. 03. 2000 a vznikom týchto nákladov, preto ich náhradu žalobkyni nepriznal.

1.7. Vykonaným dokazovaním, najmä z listinných dôkazov preukazujúcich absolvovanie rehabilitácií žalobkyňou a pokladničnými blokmi o zakúpení pohonných hmôt, bolo preukázané, že žalobkyňa vynaložila náklady na cestovné na rehabilitáciu. Tvrdenia žalovaného v 1. rade o tom, že žalobkyňa mala nárok na odvoz na rehabilitáciu sanitkou, neboli súdu preukázané, preto súd vychádzal z vyjadrenia MUDr. Papáčka o tom, že u žalobkyne bola z hľadiska časového, ako aj z dôvodu prevencie pred ďalšími ochoreniami dôvodná jej individuálna doprava na rehabilitáciu. Pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu nákladov za cestovné na rehabilitáciu súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku MUDr. Stráňovského, z ktorého vyplýva, že primeraná doba rehabilitácie, vzhľadom ku zraneniu, ktoré žalobkyni spôsobil žalovaný v 1. rade (špirálovitá zlomenina 5. záprstnej kosti ľavej ruky) bola 1 až 2 týždne. Súd, vychádzajúc z tohto znaleckého posudku priznal žalobkyni náhradu za cestovné len za dva týždne rehabilitácie vo výške 14,37 eura, keďže ani v tomto prípade žalobkyňa podľa názoru súdu nepreukázala príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom žalovaného v 1. rade dňa 28. 03. 2000 a spôsobenou škodou, teda nepreukázala nevyhnutnosťou rehabilitácie v celej jej dĺžke na liečbu zranenia, ktoré žalobkyni spôsobil žalovaný v 1. rade útokom dňa 28. 03. 2000. Všeobecné konštatovanie

MUDr. Papáčka o tom, že rehabilitácia slúžila na navrátenie pôvodných funkcií poškodených častí tela v dôsledku útoku, pričom jej dĺžku stanovil rehabilitačný lekár, súd nepovažoval za dostatočné na vyvrátenie záverov znaleckého posudku, v ktorom sa znalec podrobne venoval otázke primeranej dĺžky rehabilitácie takého zranenia. Samotná konštatácia MUDr. Papáčka o tom, že celá dĺžka rehabilitácie bola nevyhnutná na liečbu zranení spôsobených útokom, nie je bez bližšieho odborného vyjadrenia a zdôvodnenia tohto odborného názoru spôsobilá vyvrátiť závery znaleckého posudku. Súd mal teda za to, že žalobkyňa má nárok na náhradu nákladov za cestovné za 2 týždne (t.j. maximálna primeraná dĺžka rehabilitácie podľa znaleckého posudku) rehabilitácie. V priebehu dvoch týždňov rehabilitácie žalobkyňa vykonala 6 ciest z miesta svojho trvalého bydliska v H. do Fyziatricko-rehabilitačného oddelenia Hurbanovo a späť, čo predstavuje 24 km. Súd pri výpočte nákladov na cestovné vychádzal z priemerných cien pohonných hmôt, ktoré súdu oznámila spoločnosť SLOVNAFT, a. s. a z priemernej spotreby osobného motorového vozidla značky VAZ 21053 s evidenčným číslom KN XXX BD 9I na 100 km, ku ktorej súd dospel sprimerovaním spotreby paliva v meste 10,6 l/100 km a mimo mesta pri rýchlosti 90 km/h 7,4 l/100 km. Vedený týmito úvahami súd žalobkyni priznal náklady za cestovné na rehabilitáciu za deň 22. 05. 2000 vo výške 66,53 Sk (cena pohonných hmôt 30,80 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km), za deň 24. 05. 2000 vo výške 75,30 Sk (cena pohonných hmôt 34,861 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km), za deň 26. 05. 2000 vo výške 70,27 Sk (cena pohonných hmôt 32,533 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km), za deň 29. 05. 2000 vo výške 70,27 Sk (cena pohonných hmôt 32,533 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km), za deň 31. 05. 2000 vo výške 75,33 Sk (cena pohonných hmôt 34,873 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km) a za deň 02. 06. 2000 vo výške 75,33 Sk (cena pohonných hmôt 34,873 Sk x 9 litrov/100 km x 24 km). Spolu teda súd žalobkyni priznal náhradu nákladov za cestovné vo výške 433,03 Sk, teda v prepočte 14,37 eura.

1.8. Čo sa týka uplatneného nároku na náhradu za stratu na zárobku, súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa sa v dôsledku svojej práceneschopnosti nezúčastnila zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktoré sa konalo dňa 04. 05. 2000. Keďže jej v dôsledku jej neúčasti na tomto zasadnutí nebola vyplatená odmena poslancu, uplatnila si jej náhradu, ktorú vyčíslila sumou 89,62 eura. Žalovaný v 1. rade namietal, že žalobkyňa v žalobe požadovala priznanie náhrady za stratu na odmene za zasadnutie obecného zastupiteľstva v mesiaci apríl, pričom v mesiaci apríl sa zasadnutie obecného zastupiteľstva nekonalo. Súd k uvedenému konštatoval, že hoci v žalobe žalobkyňa uvádzala, že žiada náhradu za stratu na zárobku za apríl 2000, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v mesiaci apríl sa zasadnutie nekonalo kvôli Veľkonočným sviatkom a konalo sa až dňa 04. 05. 2000, súd považoval za dostatočné, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 07. 09. 2016 spresnila v tejto časti svoje skutkové tvrdenia, keď uviedla, že v apríli 2000 sa zasadnutie kvôli sviatkom nekonalo a uplatňuje si náhradu za stratu na zárobku za zasadnutie dňa 04. 05. 2000. Z uvedeného dôvodu súd námietku žalovaného v 1. rade v tomto smere nepovažoval za dôvodnú. Súd nárok žalobkyne na náhradu za stratu odmeny poslankyne obecného zastupiteľstva za zasadnutie, ktoré sa konalo dňa 04. 05. 2000, považoval za dôvodný, keďže toto zasadnutie sa konalo v čase do 6 týždňov od útoku, čo súd, vychádzajúc zo znaleckého posudku považoval za primeranú dobu liečenia zranení spôsobených žalovaným v 1. rade dňa 28. 03. 2000. Čo sa týka žalobkyňou uplatnenej výšky tejto náhrady v sume 89,62 eura, súdu nie je zrejmé, akým výpočtom sa žalobkyňa riadila pri určovaní výšky náhrady, žalobkyňa bližšie zdôvodnenie tejto výšky náhrady neuviedla. Súd návrhu žalobkyne vyhovel v časti 54,07 eura, a to vychádzajúc z oznámenia Obce Nesvady zo dňa 31. 01. 2005 o tom, že za jedno zasadnutie obecného zastupiteľstva patrila odmena vo výške 60,08 eura (1.810,- Sk) ako hrubá mzda, z toho čistá mzda predstavuje 54,07 eur (1.628,91 Sk). Túto sumu súd žalobkyni priznal ako náhradu za stratu na odmene za neúčast' na zasadnutí obecného zastupiteľstva dňa 04. 05. 2000. Spolu teda súd žalovaného v 1. rade zaviazal na zaplatenie sumy 105,22 eura (36,78 eura + 14,37 eura + 54,07 eura) a vo zvyšnej časti uplatnených nákladov za lieky, za cestovné a za stratu na zárobku žalobu zamietol.

1.9. V časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 177,28 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia súd žalobu zamietol, keďže žalovaný v 1. rade v priebehu konania preukázal, že dňa 26. 03. 2014 poštovým poukazom poukázal žalobkyni sumu 205,69 eura. Žalovaný v 1. rade uviedol, že predmetnú sumu poukázal žalobkyni titulom bolestného vo výške 177,28 eura, ku ktorému pripočítal sumu 28,41 eura ako vyčíslené úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 177,28 eura od 15. 06. 2012 do 26. 03. 2014. Žalobkyňa namietala, že poštový poukaz jej nebol doručený, vyjadrila podozrenie, že žalovaný v 1. rade jej ho vybral z poštovej schránky. Žalovaný v 1. rade tieto tvrdenia žalobkyne poprel. Keďže žalobkyňa toto svoje tvrdenie nepodložila žiadnym dôkazom, súd nemal jej tvrdenia v tejto časti za preukázané. Ďalej žalobkyňa namietala, že žalovaný v 1. rade na predmetnom poštovom

poukaze žiadnym spôsobom neuviedol účel platby, preto nie je možné identifikovať, k akému záväzku žalovaného v 1. rade je potrebné túto platbu priradiť. Súd sa s týmto tvrdením žalobkyne nestotožnil, keďže mal za to, že jednoduchým výpočtom možno dospieť k záveru, že suma 205,69 eura poukázaná žalobkyni pozostáva zo sumy 177,28 eura a sumy 28,41 eura, ktorá zodpovedá úrokom z omeškania zo sumy 177,28 eura vo výške 9% ročne od 15. 06. 2012 do 26. 03. 2014, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že Občiansky zákonník, ani iný právny predpis v žiadnom svojom ustanovení nestanovuje v danom prípade povinnosť dlžníka pri platbe realizovanej prostredníctvom poštového podniku identifikovať účel platby. Súd mal teda za preukázané, že žalovaný v 1. rade mal záujem dlh splniť prostredníctvom poštového podniku poukázaním dlžnej sumy žalobkyni. Keďže žalobkyňa neprevzala riadne ponúknuté plnenie a neposkytla potrebnú súčinnosť na splnenie dlhu, v zmysle § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedošlo k splneniu dlhu. Neprijatím riadne ponúknutého plnenia a neposkytnutím potrebnej súčinnosti na splnenie dlhu sa žalobkyňa v zmysle § 522 Občianskeho zákonníka dostala do omeškania. V zmysle § 523 Občianskeho zákonníka za čas veriteľovho omeškania nie je dlžník povinný platiť úroky. Omeškanie žalovaného v 1. rade ako dlžníka zaniklo poskytnutím riadneho plnenia poukázaním sumy 205,69 eura dňa 26. 03. 2014 žalobkyni. Keďže toto plnenie žalovaného v 1. rade pokrylo celú sumu bolestného, ako aj úroky z omeškania za celú dobu omeškania žalovaného v 1. rade s plnením jeho dlhu, nebol dôvod na to, aby súd žalobkyni priznal úroky z omeškania. Súd sa síce stotožnil s tvrdením žalobkyne, že na to, aby došlo k zániku záväzku jeho splnením žalovaným v 1. rade, mohol žalovaný v 1. rade pri omeškaní žalobkyne ako veriteľky s prijatím riadne poskytnutého plnenia vyvolať účinky splnenia záväzku uložením predmetu záväzku do úradnej úschovy v zmysle § 568 Občianskeho zákonníka, resp. zabezpečiť splnenie záväzku iným zákonným spôsobom, to však nič nemení na skutočnosti, že v prípade, že žalobkyňa neprijala riadne plnenie žalovaného v 1. rade, dostala sa do omeškania ona a omeškanie žalovaného v 1. rade zaniklo poskytnutím plnenia. Z uvedených dôvodov súd žalobu v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 177,27 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd rozhodoval v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 a 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala sumy 3.408,62 eura, z toho jej bolo priznaných 105,22 eura, jej hrubý úspech v spore teda predstavuje 3,09 %. V časti o zaplatenie sumy 2.921,02 eura bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, v tejto časti teda žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania a je povinná nahradiť trovy konania protistrane. Aj v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura mal súd za to, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania, keďže zobrala svoju žalobu späť z dôvodu, že náhrada škody v tejto časti jej bola priznaná v trestnom konaní. V tejto časti konania teda došlo k vzniku prekážky rozsúdenej veci (res iudicatae), preto má súd za to, že v tejto časti si žalobu uplatňovala žalobkyňa nedôvodne, predčasne bez vyčkania právoplatného skončenia trestného konania, a teda aj v tejto časti má nárok na náhradu trov konania protistrana. V časti nároku na náhradu za lieky vo výške 62,80 eura, za cestovné na rehabilitáciu vo výške 106,72 eura a náhradu za stratu na zárobku vo výške 35,55 eura bola žaloba zamietnutá, preto v tejto časti bol v konaní úspešný žalovaný v 1. rade a preto aj v tejto časti konania má práve on právo na náhradu trov konania. Keďže žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania len v nepatrnej časti konania (105,22 eura, čo predstavuje 3,09 % predmetu konania) súd žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie, odôvodniac ho tým, že predmetný rozsudok napáda z dôvodu nejasnosti, nesprávnosti, nezákonnosti, nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti konania a rozhodovania, ktoré sa prejavili aj v obchádzaní a nedodržiavaní zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na konkrétnu rozhodovanú vec. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe žalobkyne vyhovel v celom rozsahu pre závažné procesné, právne i vecné pochybenia a priznal jej náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo postúpil vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí. K procesným výhradám uviedla, že súd mohol v predmetnej veci rozhodnúť už oveľa skôr. Zapisovateľka konajúcej sudkyne p. S. tesne pred pojednávaním konaným dňa 11. 12. 2017 na chodbe Okresného súdu Komárno odovzdávala listinu z obalu právnomu zástupcovi žalovaných v 1. a 2. rade. Žiadala preto vyžiadať kamerový záznam z Okresného súdu Komárno, táto listina bola odovzdávaná na chodbe súdu, bez protokolácie a po začatí súdneho pojednávania. Predmetné konanie bolo uznesením súdu zo dňa 18. 03. 2005 prerušené až do právoplatného ukončenia veci vedenej pod sp. zn. 1T 19/2003. Poukázala na výraznú nerovnováhu pri posudzovaní úkonov a prednesov strán súdom prvej inštancie,

ktorá sa prejavuje v nerovnakom prístupe súdu k stranám - nahradzovaním činnosti žalovaných v 1. a 2. rade a nerešpektovaním procesných úkonov a skutkových tvrdení žalobkyne súdom. Poukázala na to, že v tomto súdnom konaní boli porušené jej základné práva a slobody, a to najmä právo na spravodlivý súdny proces. Súd sa nevysporiadal s generáliami žalovanej v 2. rade, ktorá vystupuje raz ako P. E. E., bytom T. N. XX, inokedy ako P. E. K., Q. ul. XXXX/X, H.. V prípade žalovanej v 2. rade boli teda oprávnené pochybnosti, v tom ktorom časovom období, ako sa volá a kde má trvalý pobyt. Vzhľadom na uvedené, ako aj na jej spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť za spôsobenú škodu trestným činom bol dôvodne podaný návrh na zmenu petitu v záujme ochrany práva žalobkyne s poukazom na to, že totožnosť odsúdenej - žalovanej v 2. rade v konaní nebola zákonným spôsobom overená a zistená. Následný postup súdu je nejasný a nerešpektujúci zákonný princíp, že určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, čo dokumentujú aj uznesenia na č. l. 172, 183 a 198. Žalobkyňa namietala neobjasnenosť procesných vád, ktoré súd mal odstrániť z vlastnej činnosti. Pokiaľ teda súd rozhodoval o návrhu, ktorý žalobkyňa nepodala a iba prekvalifikoval jej námietky, ktoré podala z dôvodu doterajšieho postupu súdu, pričom so spôsobom prekvalifikácie oboznámená nebola a upozornila na to, že ona žalobu voči žalovanej v 2. rade späť nevzala. Súd mal konanie zastaviť voči žalovanej v 2. rade, ktoré sama zapríčinila svojim správaním a spôsobila, že konanie voči nej muselo byť zastavené z dôvodu neobjasnenosti jej mena, trvalého bydliska a právneho zastúpenia v predmetnom konaní. O týchto skutočnostiach súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie. V danom prípade ide o spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť vyplývajúcu zo zákona, pretože žalobkyňa nemohla dopustiť, aby žaloba bola zastavená pre prípadné nesprávne označenie žalovanej v 2. rade, čo v žiadnom prípade nie je možné pripisovať na jej úkor. Súd svojvoľne a účelovo prekvalifikoval podanie žalobkyne. Vytkla súdu, že jej nebolo doručené oznámenie o prekvalifikácii jej podania súdom na späťvzatie žaloby voči žalovanej v 2. rade. Vo výroku o zastavení ohľadne sumy 177,27 eura žalobkyňa namietala konštatovanie súdu, že aj v tejto časti zavinila zastavenie konania, lebo v adhéznom konaní jej táto čiastka bola priznaná v trestnom konaní sp. zn. 1T 19/2003 rozsudkom z 28. 10. 2011. Súd jej pričíta za vinu, že žalobu podala pred právoplatným skončením trestného konania. Použitie fyzického násillia proti druhej osobe je vždy protiprávnym konaním, čo bolo ustálené najneskôr už 16. 01. 2003 obžalobou prokurátora proti žalovaným v 1. a 2. rade, teda zodpovednosť za spôsobenú škodu za ublíženie na zdraví vznikla najneskôr týmto dátumom. Súd dostatočne nevysvetlil, prečo žalovaný v 1. rade nezodpovedá za trestným činom spôsobenú škodu z ublíženia na zdraví žalobkyňou v uplatnenom rozsahu, pričom tento výrok nemá dostatočnú oporu v odôvodnení rozhodnutia. Nesprávnym právnym posúdením a následným nezákonným rozhodnutím sú porušené základné hmotnoprávne zásady zodpovednosti žalovaného v 1. rade za spôsobenú škodu z ublíženia na zdraví. Súd rozhodnutie založil na predpokladoch a úvahách a ignoroval skutkový stav, ktorý žalobkyňa preukázala. Protestoval proti prístupu súdu, v ktorom vychádza z predpokladanej doby liečenia, a nie zo skutočného stavu. Namietala, že v rozhodnutí súdu nejde o dôsledok procesne účinného popretia skutkových tvrdení protistranou, ale o hodnotenie súdu, ktoré popiera kontradiktórny charakter konania. Súd nevysvetlil, prečo nepovažoval za dôvodný nárok v časti náhrady za zakúpené lieky, aj keď sa MUDr. Stráňovský k tejto otázke nevyjadril. Vo vzťahu k liečeniu nemožno vychádzať z priemernej doby na liečenie a priemernej doby na rehabilitáciu, pretože liečenie je v každom prípade individuálne. Toto žalobkyňa namietala aj vo vzťahu k nepriznanej časti žalobou uplatneného nároku na cestovné. Od trvania skutočnej doby liečenia závisí nielen rozhodnutie o náhrade nákladov na lieky, ale aj nákladov spojených s rehabilitáciou a dopravou na ňu. V konaní nebolo tvrdené, ani preukázané, že by žalobkyňa svojvoľne predĺžila dobu rehabilitácie. Poukázala na to, že súd jej priznal nepatrné odškodné po uplynutí 18 rokov od spáchania trestného činu ublíženia na zdraví a po 15-ročných súdnych konaniach v trestnej veci, ako aj v tomto konaní. Za nepochopiteľnú považovala argumentáciu súdu vo vzťahu k zániku zodpovednosti žalovaných za zaplatenie sumy 177,27 eura s úrokom z omeškania, celkovo sumy 205,69 eura. Úvahy súdu, o ktoré súd opieral svoje rozhodnutia, sú ústavne neudržateľné, a preto je takéto odôvodnenie zjavne nesprávne a nezákonné. Poukázala na rozdielnosť odôvodnenia rozsudku v jeho písomnej forme od odôvodnenia rozsudku po jeho vyhlásení. Poukázala na to, že počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, pričom súdom prezentovaná aplikácia CSP je vylúčená a je v rozpore s čl. 2 ods. 2, s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR s osobitným poukazom na čl. 3 ods. 1 CSP. Uvedené má za následok nesprávne právne posúdenie veci, pri ktorom dochádza k nesprávnej aplikácii hmotného práva na zistený skutkový stav alebo jeho nesprávny výklad, ktorý má za následok neprávne rozhodnutie. Poukázala na významnú skutočnosť, ktorú súd v rozhodnutí nespomenul a to, že samotné trestné konanie sp. zn. 1T 19/2003 bolo vedené na základe Trestného zákona a Trestného poriadku platného do 31. 12. 2005. Žalobkyňa z odôvodnenia rozsudku nezískala žiadnu vedomosť o podstatných dôvodoch, ktoré viedli súd k rozsudku vo vzťahu k uplatneným nárokom v podanej žalobe. Súd žalobkyňu

neposkytol primeranú právnu ochranu za uplatnené nároky na náhradu škody z ublíženia na zdraví, za ktorú zodpovednosť vyplýva priamo zo zákona a jej výška bola bez akýchkoľvek pochybností stranou žalobkyne aj preukázaná. V bode 37. odôvodnenia sú dôkazy o nespornej zainteresovanosti súdu na výsledku predmetného konania. Žalovaný v 1. rade nikdy neuviedol pred súdom prezentované členenie sumy 205,69 eura a ani z predloženej poštovej poukážky to nevyplýva. Žalobkyňa sa o tejto poukážke dozvedela iba zo súdneho spisu až v roku 2013, a teda skôr ani nemohla poskytnúť potrebnú súčinnosť na splnenie dlhu. K pochybeniu súdu došlo aj pri rozhodovaní o priznaní trov konania. Súd uviedol, že žalobkyňi vznikol nárok na náhradu trov konania len v nepatrnej časti 3,09%, pričom správne priznaná čiastka 105,22 eura predstavuje 21,58%. Vo vzťahu k nároku, ktorým bolo právoplatným uznesením konania zastavené 25. 08. 2004 neprislúcha náhrada trov konania žiadnemu účastníkovi konania podľa vtedy platných predpisov. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s podstatnými vyjadreniami žalobkyne a jej právnej zástupkyne, a preto sa s nimi musí vysporiadať odvolací súd. Argumentácia súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v skutkovom stave preukázanom dôkaznými listinami zo strany žaloby. Namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a takto vykonávať dôkazy nie je možné, takto viesť súdne konanie je nepripustné a v rozpore so základnými povinnosťami súdov v zmysle platného právneho poriadku SR. Subjektívne úvahy a tvrdenia súdu považuje žalobkyňa za zmätočné a vzájomne si odporujúce, v niektorých bodoch popierajúce konštantnú judikatúru a výklad k príslušným zákonným ustanoveniam. Žalobkyňa v plnej miere trvá na svojich uplatnených právach na náhradu škody z ublíženia na zdraví, ktoré utrpela v dôsledku trestnej činnosti žalovaných v 1. a 2. rade. Žalovaná strana tvrdenia a úvahy uplatnila bez opory v skutkovom stave veci a vo vykonanom dokazovaní. Žalovaná strana vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam žaloby svoje tvrdenia a úvahy riadne ani nepoprela. Prevzatím úlohy strany žalovaného súd prekročil svoju právomoc, a preto sú všetky popretia skutkových tvrdení strany žaloby procesne neúčinné.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie včas podaným odvolaním napadol aj žalovaný v 1. rade vo výroku, ktorým súd žalobe vyhovel z dôvodu, že dodnes neboli preukázané, ktoré lieky boli potrebné v súvislosti s prípadom 1T 19/03 a zároveň predpísané pre žalobkyňu. V rámci súdneho konania 1 Nt 7/2014 boli vypracované znalecké posudky 8/2013 a 9/2013 MUDr. Moresom Zdenom. Žalobkyňa v ordinácii MUDr. Papáčka odmietla poskytnúť zdravotnú dokumentáciu riadne legitimovanému súdному znalcovi. Podľa vyjadrenia odborných lekárov v znaleckom posudku č. 20/2000 liečba vrátane rehabilitácie mala trvať 5-6 týždňov, max. do 12. 05. 2000. Na rehabilitáciu začala chodiť od 22. 05. 2000. Napriek tomu, že súd spochybnil dôveryhodnosť vyjadrenia MUDr. Papáčka, predseda rozhodol nad rámec vyjadrení odborných lekárov v znaleckom posudku. Čo sa týka odmeny za zasadnutie obecného zastupiteľstva, uviedol, že považovať za dostatočné, že aprílové zasadnutie sa konalo 04. 05. 2000 neobstojí. Ani odmena za jedno zasadnutie nie je v súlade s požadovanou sumou. Skutočná hrubá mzda vo výške 1.810 Sk po zdanení predstavuje sumu 1.629 Sk. Odborný lekár MUDr. Melicherík dňa 25. 04. 2000 konštatoval, že zdravotný stav žalobkyne je upravený. Zasadnutia dňa 04. 05. 2000 sa mohla zúčastniť. Podľa jeho názoru sa nejednalo o náhradu škody, ale o vytvorenie ďalšieho súdneho prípadu. V napadnutom výroku navrhol žalobu zamietnuť.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade k odvolaniu žalobkyne uviedli, že listina odovzdaná zapisovateľkou konajúcej sudkyne právnomu zástupcovi žalovaných pred pojednávaním s prejednávanou vecou nesúvisí. Jednalo sa o listinu súvisiacu s konaním vedenom pod sp. zn. 16P/51/2017, v ktorej veci sa konalo pojednávanie v tej istý deň v doobedňajších hodinách. Nie je zrejmé, aký vplyv majú údajné chyby odôvodnenia napadnutého rozsudku na meritum veci. K mimosúdnej dohode nemohlo dôjsť z dôvodu, že žalobkyňa nikdy nenavrhola sumárny návrh dohody problémov strán sporu. Z listiny súdu zo dňa 19. 07. 2017 žiadny postoj súdu nevyplýva, preto nemohlo dôjsť k zmene postoja súdu. Prieťahy v konaní nie sú odvolacím dôvodom, aj keby existovali. Namietané procesné rozhodnutia nemajú vplyv na meritum veci. Aj keby boli námietky žalobkyne opodstatnené, nemali by žiadny vplyv na práva a postavenie žalobkyne. Obrana žalobkyne, spočívajúca v tvrdení, že nevzala späť žalobu voči žalovanej v 2. rade bezdôvodne, o čom má svedčiť zápisnica z pojednávania zo dňa 06. 11. 2017, je neopodstatnená, nakoľko v zápisnici z pojednávania zo dňa 06. 11. 2017 žalovaná v 2. rade nebola vôbec spomínaná. Strany sporu označuje žalobca. Žalovaná v 2. rade nemohla preto nič zaviniť. Ku žiadnej prekvalifikácii podania žalobkyne zo strany súdu nedošlo. Žalobkyňi unikli pozornosti jej podania zo dňa 03. 09. 2013, ako aj zo dňa 25. 11. 2016. V nich žiadala rozhodnúť len proti žalovanému v 1. rade. Ak si žalobkyňa uplatnila rovnaký identický nárok v dvoch konaniach, následky musí znášať ona. Dôkazné bremeno v danom smere zaťažuje žalobkyňu. Primerané zadostučinenie nie je predmetom konania. Dĺžka konania nemá vplyv na výšku priznaného nároku.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedla, že procesný predpis je platný od 01. 07. 2016 a bol platný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie 11. 12. 2017. Nové podmienky rozhodovania teda jednoznačne platia pre každého od 01. 07. 2016 a nikomu nie sú dané iné časové limity na oboznámenie sa a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení obsiahnutých v tomto procesnom predpise. Podané odvolanie nie je jasné, určité zrozumiteľné, pravdivé a ani dôvodné, vzhľadom na obchádzanie ustáleného skutkového stavu, a to tak v trestnom konaní sp. zn. 1T 19/2003, ako aj v súdnom konaní sp. zn. 10C/45/2003. Počínania žalovaného v 1. rade podľa vyjadrenia žalobkyne napĺňa skutkovú podstatu sústavného týrania blízkej osoby v spolupáchateľstve a s osobitným motívom za účelom získania neoprávnených výhod, vrátane trov právneho zastúpenia na strane žalovaných, keď súd ani po uplynutí 18. rokov od preukázaných trestných činov nedokázal odškodniť poškodenú. Pokiaľ sú tu jednoznačné náznaky podporovania páchatelov trestných činov, násilníkov a tyranov, žalobkyňa sa právom pýta, na čo tu príslušné orgány čakajú. Popritom v rozpore s tvrdeniami žalovaného na adresu žalobkyne bol vynesenej celý rad nezákonných rozhodnutí v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami platného právneho poriadku Slovenskej republiky, a to v súdnych konaniach iniciovaných na základe žalovaného v 1. rade. Poznamenala, že žiadne súdne rozhodnutie nemôže byť nad zákonom, a preto týmto namieta nulitosť všetkých rozhodnutí vynesenej v uvedených konaniach. Podané odvolanie žalobkyne neuznáva v celom rozsahu. Uviedla, že odvolateľom navrhovaný výrok rozhodnutia by nebol vykonateľný, preto navrhla odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie žalovaného v 1. rade odmietol. Podaným odvolaním žalovaný v 1. rade dokazuje, že nie je ochotný zaplatiť žalobkyne ani priznanú sumu 105,22 eura, z ktorého logicky vyplýva, že nezaplatil jej ani sumu 177,27 eura s príslušenstvom poštovou poukážkou. Navrhla jej žalobe v plnom rozsahu vyhovieť a priznať jej náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Alternatívne navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne a žalovaného v 1. rade (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní, s verejným vyhlásením rozsudku, dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je sčasti dôvodné (len vo výroku o trovách konania) a odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa zastavenia konania voči žalovanej v 2. rade a výroku o trovách konania žalovanej v 2. rade vo vzťahu k žalobkyne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, odvolanie žalobkyne voči výroku o zastavení konania voči žalovanému v 1. rade podľa § 386 písm. b) CSP odmietol, v napadnutom vyhovujúcom výroku a zamietajúcom výroku napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v napadnutom výroku týkajúcom sa trov konania na súde prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil.

7. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade titulom náhrady škody zaplata spoločne a nerozdielne sumy 3.408,64 eura (102.688,60 Sk). Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 28. 03. 2000 ju vo dvore jej rodinného domu napadli žalovaní v 1. a 2. rade tak, že žalovaný v 1. rade jej vykrútil ľavú ruku, v dôsledku čoho žalobkyňa spadla na zem, kde ju žalovaná v 2. rade ťahala za vlasy a za šaty po dvore, čím utrpela špirálovitú zlomeninu piatej záprstnej kosti ľavej ruky s posunom úlomkov, pohmoždenie čela vľavo, chrbta a pravého kolena, podvrtnutie tretieho prsta pravej ruky, kožné oderky a pohmoždenie ľavého predkolenia, pričom tieto zranenia spojené s dobou liečenia a poučrazovej rehabilitácie trvali do 22. 07. 2000. Voči žalovaným v 1. a 2. rade bolo zahájené trestné konanie pre trestný čin ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 221 ods. 1 Trestného zákona. Konanie bolo vedené na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 1T 19/03. Trestný rozkaz, ktorým boli uznaní za vinných v čase podania žaloby, nebol právoplatný. Trestným rozkazom bola žalobkyňa podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku odkázaná so svojím nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Konaním oboch žalovaných, ktorí žalobkyne ublížili na zdraví a konali v rozpore s Trestným zákonom, bola žalobkyne spôsobená škoda - ublíženie na zdraví. Jedná sa o nasledovnú škodu: bolestné za 89,01 bodu x 1,99 eura (60,- Sk), ktoré predstavuje sumu 177,28 eura (5.340,60 Sk). Účelné náklady spojené s liečením - výdavky na lieky v sume 99,58 eura (3.000,- Sk). Cestovné na absolvované rehabilitácie z Nesvád do Hurbanova a späť 19 ciest, pri použití osobného motorového vozidla zn. LADA 21053, E. XX-XX. Jedná sa o cestu v dĺžke 12 km a späť, teda celkovo 24 km. Pri priemernej spotrebe osobného motorového vozidla 11 litrov na 100 kilometrov je hodnota jednej cesty 6,37 eura (192,- Sk). Keďže žalobkyňa absolvovala 19 ciest, jedná sa o 121,09 eura (3.648,- Sk). Uplatnila si tiež ušlý zisk v sume 1.327,76 eura (40.000,-Sk) a škodu v sume 1.593,31

eura (48.000,-Sk). Uznesením zo dňa 25. 08. 2004 č. k. 10C 45/2003-44 súd prvej inštancie konanie v časti zaplataenia 2.921,07 eura (88.000,-Sk) zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 12. 2004 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. októbra 2004 č. k. 6Co 235/2004-54. V priebehu konania žalobkyňa žalobu rozšírila podaním zo dňa 03. 09. 2013 (č. I. 170), avšak zmena žaloby bola uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 05. 09. 2013 č. k. 10C/45/2003-172 pripustená len o povinnosť žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 177,28 eura od 15. 06. 2012 do zaplataenia. V ostatnej časti súd zmenu žalobného petitu nepripustil. O takto podanej žalobe a jej rozšírení rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom. V dôsledku odvolania zo strany žalobkyne, ako aj žalovaného v 1. rade je predmetom preskúmania odvolacieho súdu celý napadnutý rozsudok.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

12. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

13. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

14. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

15. Keďže žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že napáda všetky výroky napadnutého rozsudku, odvolací súd preskúmaval aj výrok súdu o zastavení konania v časti o zaplataení sumy 487,56 eura voči žalovanej v 2. rade a vo výroku, že žalovaná v 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov kania v rozsahu 100%. Aj keď žalobkyňa v odvolaní uviedla, že žalobu voči žalovanej v 2. rade späť nevezala, odvolací súd vychádzal z jej písomných podaní, a to doplnenia a zmeny petitu zo dňa 03. 09. 2013 (č. I. 171) a vyjadrenia žalobkyne zo dňa 25. 11. 2016 (námietky, návrh na spojenie veci a žiadosť o odročenie pojednávania) (č. I. 345), z ktorých vyplýva, že zaplataenia súm, ktoré boli predmetom konania, sa domáha už len voči žalovanému v 1. rade a tiež z vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní dňa 11. 12. 2017 (č. I. 418), kde uviedla, že vo vzťahu k žalovanej v 2. rade žalobkyňa žiada, aby súd rozhodol o povinnosti plniť iba voči žalovanému v 1. rade, pretože nie je možné ustáliť jednoznačnú totožnosť žalovanej v 2. rade. Uviedla tiež, že z dôvodu procesnej opatrnosti sa svojho nároku nedomáha voči žalovanej v 2. rade, ale iba voči žalovanému v 1. rade. Z uvedených písomných podaní, ako aj vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne, jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa v priebehu konania vzala žalobu voči žalovanej v 2. rade späť, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď konanie v časti o zaplataenie sumy 487,56 eura voči žalovanej v 2. rade zastavil a rozhodol, že žalovaná v 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov kania v rozsahu 100%. Oba tieto výroky sú vecne správne, preto ich odvolací súd

podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd ešte dodáva, že úkon žalobkyne, ktorým vzala žalobu voči žalovanej v 2. rade účinne späť, nie je možné odvolať, čo potvrdzuje i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 1998 sp. zn. 6Obo 27/98, v ktorom je uvedené, že ak žalobca vzal žalobu späť, nemôže späťvzatie odvolať. K porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v súvislosti s označením žalovanej v 2. rade je tiež potrebné uviesť, že označenie žalovanej je povinnosťou žalobkyne, v konaní nedošlo k procesným vadám, ktoré mal súd odstraňovať vlastnou činnosťou a žalovaná v 2. rade po tom, ako došlo k zmene jej priezviska, túto skutočnosť súdu podaním zo dňa 07. 02. 2014 oznámila (č. I. 212) a doložila aj dokladmi, teda, pokiaľ žalobkyňa chcela, mohla označenie žalovanej v 2. rade sama upresniť. Na zastavenie konania voči žalovanej zo strany súdu neboli dôvody a nebol ani dôvod ohľadne týchto skutočností vyslovovať svoje predbežné právne posúdenie súdom.

16. Ďalším napadnutým výrokom bol výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura voči žalovanému v 1. rade. Proti tomuto výroku žalobkyňa žiadne konkrétne dôvody v odvolaní neuvádzala, úkon späťvzatia žaloby v tejto časti nespochybňovala.

17. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa § 357 písm. c) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania.

19. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

20. Odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým strana sporu môže napadnúť rozsudok súdu prvej inštancie, ak to zákon nevyklučuje a uznesenie súdu prvej inštancie, ak to zákon pripúšťa. Tento opravný prostriedok považuje za univerzálny procesný úkon, ktorým sa strana sporu môže brániť proti výsledku postupu a konania súdu prvej inštancie v riadnom opravnom konaní. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu sporu ujmu. K podaniu odvolania je teda oprávnená len tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu.

21. Keďže výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 177,27 eura voči žalovanému v 1. rade v danej veci nevyznel v neprospech žalobkyne (súd rozhodol v zmysle jej procesného návrhu, ktorý žalobkyňa nespochybňovala), žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania, preto odvolací súd jej odvolanie proti tomuto výroku podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

22. Ďalšími výrokmi bolo žalobe žalobkyne vyhovené v rozsahu 105,22 eura a v časti zaplatenia sumy 205,07 eura a úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 177,27 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia bola jej žaloba zamietnutá. V dôsledku odvolaní žalobkyne a žalovaného v 1. rade boli predmetom preskúmania odvolacím súdom oba tieto výroky.

23. Odvolací súd po preskúmaní týchto výrokov z dôvodov uvedených žalobkyňou a žalovaným v odvolaní, dospel k záveru, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z preukázaných tvrdení strán a vykonaného dokazovania, vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti a to i tie, ktoré žalobkyňa a žalovaný v 1. rade uvádzali v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobkyne a žalovaného v 1. rade odvolací súd dodáva nasledovné.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

25. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

26. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcej ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 CSP).

27. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo riadili sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

28. O nesprávny procesný postup súdu ide v prípade, ak ide o zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňuje procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

29. Odvolací súd, vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že tak postupom súdu prvej inštancie, ako aj odôvodnením napadnutého rozsudku nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. K námietkam odvolateľov odvolací súd dodáva, že pri posúdení nároku žalobkyne na náklady spojené s liečením, ako aj nároku na náhradu nákladov na cestovné a náhrady za stratu na zárobku odvolací súd vychádzal z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie, pričom pri posúdení všetkých týchto nárokov okrem vyjadrenia obvodného lekára žalobkyne MUDr. Papáčka zohľadnil aj posudok znalca MUDr. Petra Stráňavského, ktorý bol vypracovaný v trestnej veci proti žalovanému v 1. rade a ktorý bol ako listinný dôkaz zabezpečený aj v tomto konaní, ktorého úlohou však nebolo vyjadrovať sa k dôvodnosti žalobkyňou zakúpených liekov, preto sa k tomu v posudku ani nevyjadril. MUDr. Papáček vo vyjadrení na výzvu súdu uviedol, že celá doba práceneschopnosti žalobkyne bola v priamej príčinnej súvislosti s útokom na jej osobu, dôvodom nariadenia rehabilitačných cvičení bolo navrátenie pôvodných funkcií poškodených častí tela v dôsledku útoku, pričom dĺžku trvania cvičení stanovil rehabilitačný lekár. Všetky užívané lieky žalobkyňou boli v priamej súvislosti s útokom a liečením následkov vyplývajúcich z tohto úroku za uvedené obdobie, bez ohľadu na to, či sa jedná o lieky na lekárske predpis alebo o lieky voľno predajné. U žalobkyne bola dôvodná individuálna doprava s doprovodom nielen z hľadiska časového, ale aj pre to, aby nebola vystavená ďalším zdrojom nákazy s oslabeným imunitným systémom. MUDr. Stráňavský vypracoval znalecký posudok na základe vyšetrovacieho spisu, odborných lekárskeho vyšetrení vystavených chirurgom MUDr. Štefanom Kováčsom a praktickým lekárom MUDr. Papáčekom a tiež na základe osobného vyšetrenia poškodenej. Znalec v znaleckom posudku uviedol, že z lekárskeho hľadiska sa u poškodenej jednalo o zranenia ľahkého charakteru s primeranou dobou liečenia 5 až 6 týždňov. Uviedol tiež, že 26. 04. 2000 bola žalobkyňi odstránená sadrová fixácia, potom začala žalobkyňa chodiť na rehabilitáciu, pričom rehabilitácia do 20. 07. 2000 bola podľa jeho názoru nepochopiteľne dlhá, pričom pri takýchto poraneniach má rehabilitácia trvať okolo 1 až 2 týždňov od odstránenia sadrovej fixácie. Primeraná doba liečenia najzávažnejšieho poranenia žalobkyne mala trvať okolo 5 až 6 týždňov. Takúto dobu liečenia od utrpenia úrazu stanovil v predbežnom lekárskom potvrdení aj MUDr. Štefan Kovács, ktorý poškodenú prvotne ošetril. Zhojenie zlomeniny dňa 26. 04. 2000 skončatoval aj MUDr. Július Žingor. Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania, odvolací súd pri posudzovaní dĺžky primeranej doby liečenia vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. Stráňavského, ktorý nezaložil svoj záver na predpokladoch a úvahách, ale vychádzal z vyšetrovacieho spisu, odborných lekárskeho vyšetrení vystavených chirurgom MUDr. Štefanom Kováčsom a praktickým lekárom MUDr. Papáčekom a tiež na základe osobného vyšetrenia poškodenej. Dĺžku primeranej doby liečenia určil rovnako MUDr. Stráňavský, ako aj MUDr. Štefan Kovács, preto ak takýto záver, teda o primeranej dĺžke liečenia 5-6 týždňov a o primeranej dĺžke rehabilitácie 1-2 týždne pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj súd prvej inštancie, odvolací súd sa s takýmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje. Pri posudzovaní uvedených dôkazov odvolací súd vychádzal aj z toho, že MUDr. Papáček je obvodný lekár žalobkyne, avšak tak MUDr. Peter Stráňavský, ako aj MUDr. Kovács sú nestranné osoby. Odvolací súd zohľadnil tiež skutočnosť, že žalobkyňa bola od 28. 03. 2000 do 22. 07. 2000 práceneschopná.

30. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, keď titulom nákladov na lieky priznal žalobkyňi sumu 36,78 eura ako náklady za lieky zakúpené v období práceneschopnosti žalobkyne bezprostredne nasledujúce po útoku žalovaného v 1. rade na žalobkyňu, teda zakúpené od 29. 03. 2000 do 22. 07. 2000 a vo zvyšku žalobu z tohto titulu zamietol, pretože dôvodnosť zakúpenia liekov nesúvisí len so samotným zhojením sa zlomeniny, či rehabilitácie, ale aj dĺžky práceneschopnosti žalobkyne, ktorá bola do 22. 07. 2000. Odvolací súd sa stotožňuje aj s tým, že ohľadne ostatných žalobkyňou predložených dokladov o zakúpení liekov v konaní nebolo preukázané, že boli zakúpené v príčinnej súvislosti so zranením, ktoré žalobkyňi spôsobil žalovaný v 1. rade dňa 28. 03. 2000, keď mal za to, že samotné vyjadrenie obvodného lekára JUDr. Papáčka na preukázanie príčinnej súvislosti nepostačuje. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie v časti nároku na cestovné na rehabilitáciu, keď súd prvej inštancie priznal žalobkyňi náhradu za cestovné len za dva týždne vo výške 14,37 eura a vo zvyšku nárok pre nepreukázanie dôvodnosti rehabilitácie v dlhšej dobe zamietol. Ohľadne nároku na náhradu za stratu na zárobku sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že samotné uvedenie nesprávneho dátumu zasadnutia obecného zastupiteľstva, za neúčast', na ktorom si žalobkyňa náhradu uplatňuje, v prípade, ak túto nesprávnosť žalobkyňa v priebehu konania napravila, nespôsobuje nedôvodnosť jej nároku v tejto časti a zamietnutie nároku. Pre posúdenie dôvodnosti tohto nároku je rozhodujúce, či sa ho mohla zúčastniť. V tejto časti sa odvolací súd tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, pričom mal za to, že keďže k útoku žalovaného v 1. rade na žalobkyňu došlo 28. 03. 2000, šesť týždňov primeranej

liečby od útoku predstavuje obdobie do 09. 05. 2000, preto ak sa zasadnutie obecného zastupiteľstva, ktorého sa žalobkyňa nezúčastnila, konalo dňa 04. 05. 2000, teda v dobe primeraného liečenia a počas práceneschopnosti žalobkyne, je záver súdu prvej inštancie, keď jej nárok na odmenu poslanca priznal, dôvodný, pričom suma 54,07 eura (1.629 Sk) bola súdom prvej inštancie určená správne, pričom súd vychádzal z potvrdenia Obce Nesvady (č. l. 60), podľa ktorého čistá odmena za 3 zasadnutia v roku 2000 bola 4.887,-Sk, teda za jedno zasadnutie 1.629,-Sk (54,07 eura).

31. Odvolací súd sa plne stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie aj ohľadne posúdenia nároku na úrok z omeškania zo sumy 177,28 eura od 15. 06. 2012 do zaplatenia, v ktorej súd žalobu zamietol. Odvolací súd v tejto časti poukazuje na odôvodnenie v rozsudku súdu prvej inštancie a dodáva k nemu to, že z bodu 37. odôvodnenia rozsudku nevyplýva zainteresovanosť súdu prvej inštancie na výsledku predmetného konania. Aj keď žalovaný v 1. rade nikdy neuviedol členenie sumy 205,69 eura na sumu istiny 177,28 eura a 28,41 eura, ktorá zodpovedá úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 15. 06. 2012 do 26. 03. 2014 zo sumy 177,28 eura, to, že táto suma sa má skladať z istiny, ako aj úroku uviedol žalovaný v 1. rade vo svojom podaní zo dňa 29. 03. 2014 (č. l. 224) a túto výšku preukázal aj poštovou poukážkou zo dňa 26. 03. 2014 (č. l. 303). Rozdelenie sumy na istinu 177,28 eura a overenie si tvrdenia žalovaného v 1. rade, že suma 28,41 eura (205,69 - 177,28) je úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 177,28 eura od 15. 06. 2012 do 26. 03. 2014, je zisiteľná jednoduchým výpočtom, ktorý urobil súd prvej inštancie a ktorým si overil pravdivosť tvrdenia žalobcu, že táto suma predstavuje práve tento nárok žalobkyne, najmä keď medzi stranami konania prebieha viacero súdnych konaní. To, že by táto suma mala predstavovať iný nárok žalobkyne, vyplývajúci z iného konania, žalobkyňa netvrdila. Preto je aj záver súdu prvej inštancie v tejto časti správny. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý vyhovujúci výrok, ako aj napadnutý zamietajúci výrok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. Posledným napadnutým výrokom bol výrok o náhrade trov konania, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému v 1. rade voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď uviedol, že žalobkyňi vznikol nárok na náhradu trov konania len v nepatrnej časti konania (105,22 eura, čo predstavuje 3,09%), preto súd priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v rozsahu 100%. S takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo okrem už uvedených nárokov aj zaplatenie ušlého zisku v sume 1.327,76 eura (40.000,-Sk) a zaplatenie ďalšej škody v sume 1.593,31 eura (48.000,-Sk). O týchto nárokoch žalobkyne bolo právoplatne rozhodnuté uznesením zo dňa 25. 08. 2004 č. k. 10C 45/2003-44 tak, že konanie v časti zaplatenia 2.921,06 eura (88.000,-Sk) bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 12. 2004 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. októbra 2004 č. k. 6Co 235/2004-54. O náhrade trov konania v tejto časti rozhodnuté nebolo, pričom v tom čase by podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) OSP, ktorý bol vtedy účinný, prichádzalo o trovách konania v tejto časti rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené. Odvolací súd, posudzujúc odvolanie vo výroku o trovách konania, vychádzajúc z právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania odvolacieho súdu, teda CSP účinného od 01. 07. 2016 už takýmto spôsobom nemohol postupovať, preto vychádzajúc z teraz platnej úpravy o trovách konania v zastavujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.921,06 eura (88.000,-Sk) rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, a keďže zastavenie konania v tejto časti zavinila žalobkyňa (tým, že súdny poplatok nezaplatila), vznikol žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v tejto časti. Keďže žalovanému v 1. rade však žiadne trovy konania v tejto časti nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanému v 1. rade sa náhrada trov konania v zastavujúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.921,06 eura nepriznáva.

33. Predmetom konania, po zastavení konania v časti 2.921,06 eura (88.000,-Sk) voči obom žalovaným a zastavení konania v časti zaplatenia sumy 487,56 eura voči žalovanej v 2. rade, zostalo zaplatenie sumy 487,56 eura voči žalovanému v 1. rade. Z tohto nároku bolo napadnutým rozsudkom v časti zaplatenia sumy 177,27 eura konanie voči žalovanému v 1. rade na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou zastavené, pričom odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania v tejto časti, pretože žalobu v tejto časti podala predčasne, pretože ak bola dňa 16. 01. 2003 podaná obžaloba na žalovaných v 1. a 2. rade, v čase podania tejto žaloby (26. 03. 2003) žalobkyňa vedela, že tento nárok je predmetom trestného konania, v ktorom si tento nárok uplatnila. Žalobkyňi bolo z tejto sumy priznaných 105,22 eura, čo predstavuje jej úspech 21,58% a neúspech 78,42%. Celkový úspech žalovaného v 1. rade tak predstavuje 56,84% (78,42 - 21, 58), preto

odvolací súd o trovách konania v tejto časti rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, a vzhľadom k čiastočnému úspechu oboch strán, o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému v 1. rade vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 56,84%. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 252 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, súd prvej inštancie, ktoré vydá súdny úradník.

34. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 2 CSP, a keďže v odvolacom konaní mali obe strany čiastočný úspech (vo vyhovujúcom a zamietajúcom výroku bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené, odvolaniu žalobkyne v ďalšej časti nebolo vyhovené, avšak bolo zohľadnené jej odvolanie vo výroku o trovách konania), odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).